

52/6

Any LXIV - Batallada 3359

Preu: 20 cèntims

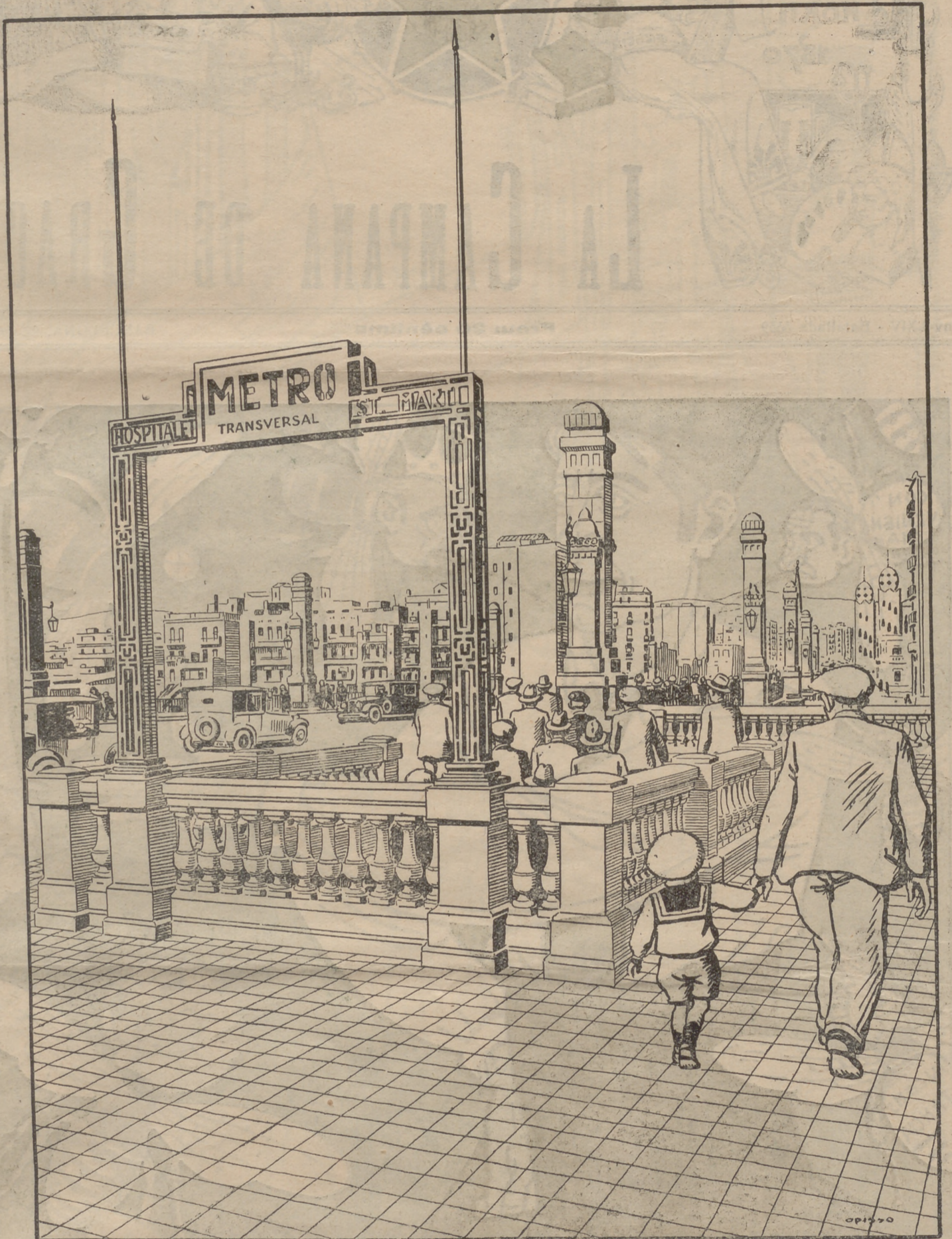
BARCELONA, 22 Juliol 1933

L'Esquerra Catalana:—Ja veieu si en tinc de feina a fer per no perdre de vista totes aquestes vespes.

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

JA ESTA INAUGURADA L'ESTACIÓ DE MARINA

Escala mecànica

De PLAÇA ESPANYA a la MONUMENTAL, 20 cèntims

De BORDETA (Hospitalet) a MARINA (Sant Martí) quinze minuts

RAPIDESA :- COMODITAT :- ECONOMIA :- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 25, entl. Telèfon 22122

Un home de Catalunya

PER què negar-ho més temps? L'autoritat governativa a Barcelona, amb la seva actuació deplorable ha refredat els entusiasmes d'aquest gran sector d'opinió que va rebre amb joia i adveniment de la República. Molta d'aquesta gent se sent decebuda, defraudada en veure la desgraciada actuació, mançada de tacte per part del governador i de la policia a les seves ordres i dels Tribunals de justícia que no tenen cap pressa a aplicar les sancions degudes als autors de tants assassinats i malifetes com ve essent víctima Barcelona d'una temporada ençà.

Per què negar-ho? La manca de condicions polítiques del que representa encara el Govern central en allò que afecta al manteniment de l'ordre públic a casa nostra ha provocat una reacció perillosa per a la República liberal i democràtica. Barcelona ha caigut en els estats de barbàrie dels temps d'en Sas, Raventós i tantes desgràcies que havien passat per l'edifici de la Plaça del Palau. Les bombes de Rull que tantes passions polítiques varen despertar no causaren les víctimes i desgràcies morals i materials que està fent la campanya de la F. A. I. en mig de la més gran impunitat.

Ha calgut que fos un home d'Esquerra Republicana, un home de Catalunya, que ha demostrat jugant-se la seva vida i la seva llibertat en temps de la Dictadura, un home imbuït pels més purs principis liberals i catalaníssims, el que sortís a plantar cara amb un petit estol de patriotes que el segueixen sota la bandera gloriosa d'«Estat Català» a aquesta campanya derrotista contra el règim republicà i contra l'Autonomia de Catalunya, que porten a cap els pistolers i terroristes de la F. A. I. amb diners de la reacció i de la monarquia.

Qui ha estat aquest home? Miquel Badia, que el dia 18 de juliol, en mig del marasme i de l'aclaparament en què viu l'opinió catalana i més particularment el neguit que senten els catalans d'esquerra, ha llançat un repte viril a tota l'organització criminal faista que funciona a ciència i paciència del qui ha d'aturar-ho, i no li costaria res, només amb la simple aplicació de la llei.

Hem de tenir fe en Catalunya quan en els moments més difícils troba homes com Miquel Badia, que una vegada més, amb menyspreu de la seva vida, dona un alt exemple de valor i ciutadania.

La F. A. I. s'ha posat en peu de guerra contra els ciutadans de la República i contra l'Autonomia de Catalunya. Cal que els catalanistes republicans sapiguem contestar-los amb la deguda rèplica.

En aquesta lluita depuradora, tots es bons patriotes de Catalunya han de posar-se al costat de Miquel Badia.

CURSILERIA MONARQUICA

«Y de mi frente pálida ha surgido, al calor de ese beso fecundante, como un rayo de luz; y conmovido he pensado anhelante sumiéndome en un místico embeleso: ¿me habrá besado Dios en ese beso?»

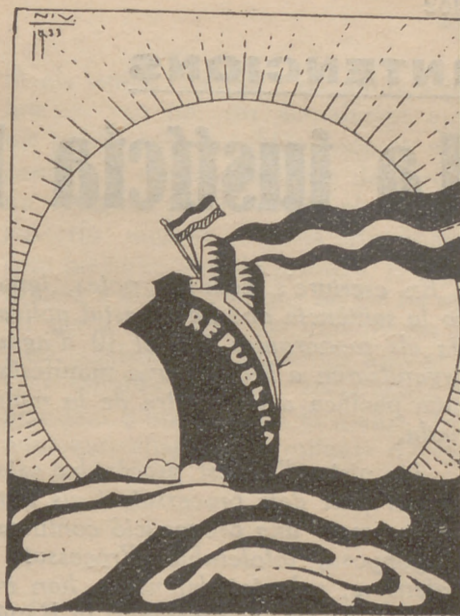
Això, escrit l'any 1900 i publicat en un periodiquet del Puerto de Santa María, és original de Pedro Muñoz Seca, monàrquic i anticatalà, el conreador del teatre analfabet.

El comentari és obligat, després

d'haver llegit aquests versets de l'autor de *La Oca*: Quin cursi! De la mateixa manera que haureu dit, després de veure una comèdia, si és que teniu el mal gust de veure comèdies d'aquesta mena: Quin idiota!

La trajectòria — de cursi a idiota — no pot ésser menys desagradable.

Quant a allò de «¿me habrá besado Dios en ese beso?», si Dios és, segons els catòlics, la màxima intel·ligència, no es faci il·lusions, senyor Muñoz Seca: no l'ha besado Dios.

Després de tots els complots, després de les obstruccions i després de totes les crisis, la Nau avança segura.

Llegim que a Santander uns «jóvenes distinguidos» entraren a la Universitat Internacional d'estiu i se n'endugueren un retrat del President de la República.

Que entressin a la Universitat ens estranya; que se n'enduguessin el retrat, no; certa mena de «jóvenes distinguidos» són molt aficionats a endur-se'n tot el que poden.

DANTON,

que a pesar dels seus defectes, fou la figura més gran de la Revolució Francesa. Uns quans Dantons manquen avui

(Dibuix de Lluís David)

Publiquem en aquest número alguns gravats destinats al passat, que s'esgotà. Creiem que no desplaçarà als nostres lectors. La Revolució del 1789 a França sempre té actualitat, perquè, com dèiem la setmana passada, queden moltes Bastilles i molts enemics!

INTENCIONS

La justícia ha d'ésser per a tothom

En escriure's aquestes notes, ignoro la sentència que haurà estat aplicada als monàrquics que el 10 d'agost organitzaren a Madrid una manifestació pacífica a les quatre de la matinada.

La vista d'aquest procés ha estat — per part dels processats i els seus defensors — una provocació contínua, vergonyosa, intolerable. Processats i defensors, sobretot defensors, han insultat el Fiscal, el President, la República. S'han pogut fer impunement elogis d'homes com Barrera. S'ha pogut cantar impunement les excel·lències (!) de la monarquia. El públic monàrquic i cursi — si no fos cursi no seria monàrquic — ha pres part en algunes manifestacions de greuge a la República.

Els defensors, complint el seu deure, han maldat per exculpar els complicats en la manifestació pacífica. Els complicats, però, no han sabut donar la cara, com la donà Sanjurjo. Això sol de dir que treien les tropes de les casernes, s'armaven i volien apoderar-se del Palau de Comunicacions i del Ministeri de la Guerra per a fer, a les quatre de la matinada, una manifestació pacífica, és una covardia. Una covardia i una estupidesa. A pesar d'això tots són uns cavalleros, tots tenen dignidad i vergüenza i un altíssim concepte de l'honor. I tots estan d'acord en què es tractava d'un moviment en bé de la República: un moviment en bé de la República, organitzat pels amics de la monarquia.

Tot això, però, totes aquestes excuses, totes aquestes arbitràries interpretacions no són res davant del Codi. Hi ha hagut rebel·lió, a mà armada, amb engany, abús de confiança, nocturnitat. Nocturnitat, engany, abús de confiança... ¿No us fa l'efecte que en lloc de parlar d'uns cavalleros estem parlant d'uns vulgars rebentapisos? Es llàstima que les paraules facin la confusió possible.

...I aquests dies també s'ha vist el procés pels fets de Castilblanco, on el poble assassinà uns guàrdies civils. El Fiscal demana vuit penes de mort.

Ara bé, cal que a Castilblanco els culpables siguin castigats i es faci justícia. Però cal també que se'n faci a Arnedo, on, sota els màusers de la guàrdia civil, caigueren vells, dones i criatures. I cal que se'n faci amb els monàrquics que el 10 d'agost es revoltaren contra la República.

La justícia ha d'ésser una per a tots, les lleis no poden interpretar-se arbitràriament en bé d'uns o d'uns altres,

cal evitar sobretot que el poble tingui la impressió que és ell únicament el que rep. La República no pot establir diferències de classe en bé d'uns o d'uns altres. Menys en un país com el nostre, en el qual — jo m'atreviria a dir — l'obrer sempre té raó: fins quan no en té.

L'enemic no és el poble, no és l'obrer, no és el pobre, que té més dret a queixar-se que els altres per una raó poderosíssima: perquè sofreix, perquè és explotat. L'enemic és l'aristòcrata estúpid, el militar que cobra de la República i conspira per la monarquia. Aquest ambient de rece! i desconfiança que ha pogut crear-se en dos anys de República ha estat degut a la tolerància que hom ha tingut envers les dretes. No hi ha dret que a Berenguer se li habiliti l'Alcázar de Segòvia per a passar l'estiu; no hi ha dret que a Presons Militars de Madrid els generals monàrquics tinguin gramoles per a passar l'estona; no hi ha dret que el governador de Villa Cisneros assegui a la seva taula els monàrquics del 10 d'agost i després els deixi escapar; no hi ha dret que el de les Palmes permeti que s'allotgin en un hotel en el qual hi han persones honorables; no hi ha dret que el d'Almeria faci el mateix amb l'innoble Albinyana, que, estant sotmès a una condemna, viatja en automòbil i publica llibres que són paletades de llot

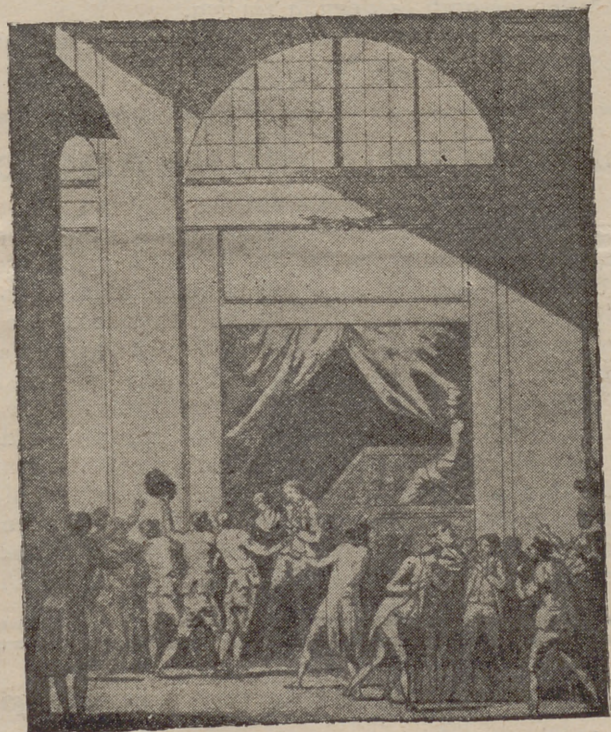
contra la República; no hi ha dret que el general Mola surti de la presó després d'haver ametrallat obrers i estudiants als carrers de Madrid; no hi ha dret que a Galo Ponte, l'autor del Codi Infame de la Dictadura, se l'enviés a prendre banys; no hi ha dret que s'haguessin tolerat els atacs dels faccions cardenal Segura ni que es tolerin avui encara els atacs de tants capellans facciosos per als quals no hi ha altre càstig que el d'una sanció d'unes quantes pessetes.

Quan els de dalt siguin castigats, podran ésser-ho també els de baix, que foren, senyors — no cal oblidar-ho! — els qui portaren la República. Han d'ésser-ho, si delinqueixen. Però sense que hom vegi cap mena de tolerància envers els enemics del règim, indignes, per la seva actuació, de tota generositat, de tota tolerància.

A pesar de tot, el poble no abandonarà la República. Però veurà que s'equivocà en dur-la pacíficament.

I això fóra llastimós: perquè si hem viscut dos anys de República, aplicant la llei inexorablement, sense contemplacions ni benevolences per als qui no les mereixen, poden evitar-se dies terribles.

LLUÍS CAPDEVILA

La botiga de figures de cera de Curtius, al carrer de Sant Honorat.
D'on sortí, el 17 de juliol de 1789, la manifestació que passejà en triomf el bust de Nècker.
(Gravat anònim de l'època)

Espanya, que anys i anys ha estat en mans de militars, mai no s'ha sentit militarista. Espanya, que ha sofert veritables «dèbacles» en matèria de guerra, mai no ha pogut despertar l'esperit militar entre el poble laboriós i treballador; només han sentit el militarisme quatre «señoritos» d'aquells que perquè la família tenia títols nobiliaris es permetien fer de paràsits. Mai els militars no han sabut abandonar aquest instint brutal que d'una manera innegable portem tots en el fons del nostre esperit i que a ells els serveix, tot fent-ne una professió que passa per honorable, per a guanyar-se el pa. I bé, doncs, què vol dir tot això? Senzillament, vol dir que els militars que ha tingut Espanya no serveixen per a la seva «feina». No serveixen. Han estat sempre uns militars operetescos, de saló i cabaret, i fotogràfics — recordeu les pàgines de «Nuevo Mundo», «Mundo Gráfico», «A B C» —, més fotogràfics i menys militars que aquests actors que, per a guanyar-se la vida, es veuen obligats a vestir-s'hi, cantar i ballar, tot fent pel·lícules.

* * *

Dins les cledes militars, sempre hi han predominat les idees monàrquiques, car l'ex-rei deixava que ells amb el seu «talent» anessin embarcant la joventut cap al Marroc on els indígenes en feien generals estocinades — recordem Annual — en lloc de fer estocinades de generals, sense que la justícia monàrquica ni divina — Espanya era catòlica — els en demanés comptes ni responsabilitats. Mentre les canonades atronaven aquelles inhòspites terres semblant-les de cadàvers i ferits, molts d'aquells senyors que tenien per ofici fer la guerra i que a les capitals es fan valer les estrelles per fer obeir els pobres soldats llançant-los a sublevacions monàrquiques, allí al Marroc d'una estirassada procuraven arrencar-se-les, i no era pas d'indignació i de renúncia a la guerra...

* * *

Els ciutadans senten una profunda aversió a l'uniforme. Els ciutadans amb tot i haver hagut de sofrir, la immensa majoria, un ensenyament patrioter, partidista i sectari, han pogut, gràcies a la inèpcia i a la insolvència del militar, desfer-se de la influència que amb els sistemes pedagògics antics podien exercir sobre les masses d'infants que més tard havien de tenir a les casernes i si era precis enviar a l'Àfrica. Una educació a base de gots de vi — sistema de Sanjurjo per a sublevar-se el 10 d'agost — i no unes bones biblioteques. Veiem més clarament la demostració d'inèpcia que demostraren quan manaven els militars monàrquics, en comparar els sistemes que s'empren en països dictatorials governats per militars — brutals i

Militars

antagònics, Mussolini i Stalin, però intel·ligents — a base de sostenir cada u el seu règim. Els militars d'ací en voler parodiar els grans dictadors — 1923 — per sostenir la monarquia no feren altra cosa que agafar el rave per les fulles. I ara, després de l'experiència, encara farien igual. No serveixen, no serveixen...

* * *

Havem sentit sempre una profunda aversió a aquesta gent i a la vida ca-

sernària embrutidora de la joventut — recordem, per recolzar aquesta opinió, que la República estudia reduir el servei al mínim de temps per a escurçar aquesta etapa negra i fonamentalment estèril que passa la joventut — perquè al soldat se'l té encara, per part de certs i nombrosos elements, i els fets del 10 d'agost ens ho demostren, com a conillet d'Indies per a experiments de caràcter concretament monàrquic. Recordeu els soldats que caigueren pels carrers de Madrid el 10 d'agost. Escolteu a l'interior dels vostres cors, en el fons de l'ànima, la veu dels pobres soldats que no clamen pas venjança, sinó justícia. Res més que justícia. Ah! si aquesta veu la sentissin els magistrats...

* * *

Actualment s'està celebrant la vista dels fets netament reaccionaris del 10 d'agost. Com que la cosa passava a Espanya, forçosament la sublevació havia d'ésser militar, amb caràcter de rebel·lió molt segle dinovè. El sistema del «pronunciamiento» ha deixat solcs profunds en la cleda militar. Pe-

rò els temps canvien i els militars pel que es veu no, car actualment amb un poble més sensible i educat civícamment, i amb unes Corts de veritat, no és gaire possible que els militars ensorrin aquesta segona República, com ho feren amb la primera. L'experiència a ells es veu que no els ha servit per a res, però als republicans sí. I bé, ¿sabran els Tribunals aplicar la Llei republicanament, rectament, tot liquidant d'una vegada la mania «pronunciamientista» dels militars d'Espanya?

* * *

Hem parlat de militars i ens hem deixat, encara, moltíssimes coses dins l'estilogràfica. I dels elements civils? Potser estaria més bé dir incivils. La gent no ignora que el «caudillo» Lerroux, en el discurs que féu a la plaça de braus de Saragossa coincidí d'una manera quasi matemàtica amb el «pronunciamiento» del sublevat Sanjurjo. L'opinió també estem segurs que voldria saber-ne alguna cosa, car no ignora les declaracions del secretari de Sanjurjo en dir que aquest i Lerroux tenien moltes conferències a Sant Rafael. I Lerroux, tothom sap que és un perill per a la República. Els seus contactes amb militars i ex-pupins, cacics i bisbes, monàrquics de tots colors varen motivar, poc després del fallat cop de l'agost, les següents paraules del Ministre d'Obres Públiques, Indaleci Prieto: «...huya S. S. de esos contactos, que en su historia y en el fulgor de su figura hay la suficiente fuerza de resplandor, aun teniendo en cuenta sus errores, que no bastarán a apagarlo, para que S. S. pueda pasar a la Historia como una figura nimbada por una luz ideal, y no se encharque en esas ciénagas de agua podrida que nos envilecerían a todos, y a S. S. el primero de todos, haciendo un flaco servicio al régimen republicano...» No cal que detallem què volen dir aquestes paraules. Volen dir moltes coses. La col·laboració de molts paisans amb els militars indiscutiblement hi fou — qui eren? — i aquest enigma no s'hauria de deixar sense investigar; però en aquest punt, cuitem a declarar-ho francament, som pessimistes respecte al seu esclariment, car en les esferes judicials hi ha tants Fernández Peña!

Salvant honorables excepcions que confirmen la regla general, a Espanya el militar, fins ara, havia manat en el clos dels seus dominis i fora d'ells. Fem vots perquè una encertada actuació judicial en els fets de l'agost, els posi a ratlla i els digui: «Prou pronunciamientos! Els militars, a la caserna, i els que faltin a la Llei del poble, a la presó.»

PERE ESPANYOL

Els crancs de l'assistència

Aquella funció social que abans en déiem «beneficència» i avui hem rebatejat i denominem «assistència», topa amb formidables entrebancs per a esdevenir, de fet, útil i profitosa al poble o institució que la desenvolupa. No vull referir-me a l'escassetat de mitjans, falta endèmica que invalida tota temptativa seriosa de resoldre a fons, problemes com el de l'abolició de la mendicitat. Vull citar la complicada i espessa terenyina subterrània que la ganduleria, el vici i la indignitat han teixit a l'entorn de la veritable misèria, de l'autèntica necessitat de socors.

Jo brindo al meu estimat amic Roc Boronat — a l'extraordinària competència del qual en aquesta matèria no s'ha fet la justícia deguda — un cas autèntic de depravació moral i material, absolutament verídica i que jo em reservava per valer-me'n en una novel·la. Com que això de fer llibres, a Catalunya, només serveix per extenuar-vos i arruïnar-vos, per a no collir altre profit que els penjaments de l'adversari, que us diu analfabet i enze, així com l'absoluta indiferència de l'elite dels vostres, que segueix considerant-vos un inepte i un infeliç, prefereixo brindar al meu amic, cap de l'assistència municipal, aquest document humà, que així potser servirà d'alguna cosa.

Fa molts anys que s'arrossega per la nostra ciutat un cert Lastra, marroquiner d'ofici. Aquest home és madrileny, si no estic mal informat. Té fills i canvia de dona quan li sembla. No li és gaire difícil, en primer lloc perquè no és exigent en la tria, i en segon, perquè les dones es moren pels brètols. Lastra, era conegut entre el seu gremi per «Botijilla», renom que ja dona una idea prou clara de quin

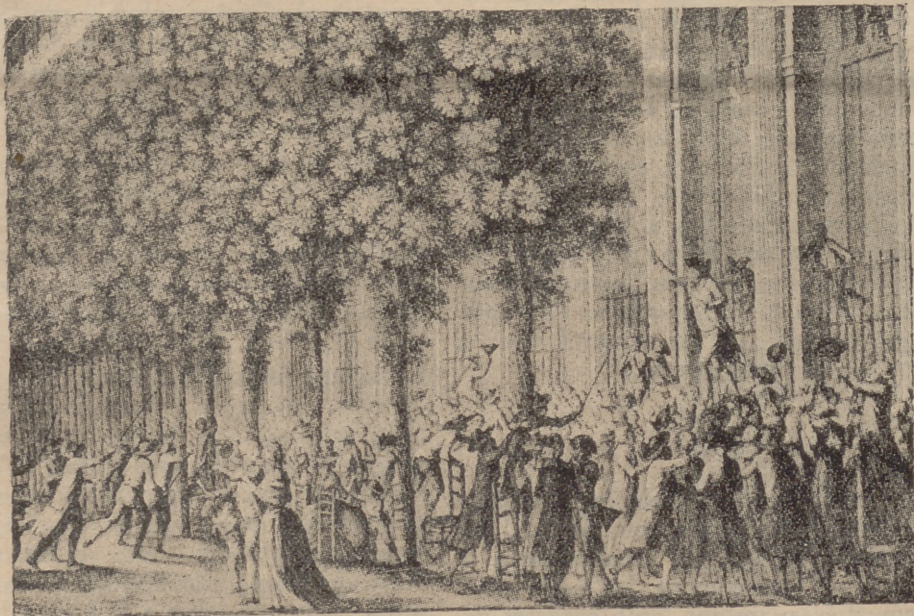
Un recó dels jardins del Palais Royal en 1789.

(Estampa de Moreau el jove. (Col·lecció Lluis Capdevila))

L'atac a la Bastilla

(Dibuix de Moreau.)

Camil Desmoulins al Palais Royal.

(Dibuix d'Ary Scheffer.)

és el seu vici. Aquest infortunat, va ésser guàrdia municipal a Madrid. El destituïren per embriac després de distints sumaris i advertències. Ha pasturat uns quants anys pels tallers del seu ofici — és quan vol un excel·lent fadrí — i de tots ha estat tret per la mateixa causa.

Resumint. Aquest ex-home s'ha convertit en vagabund professional. Explota la mendicitat i no s'està de posar fills al món. El veureu pels cafès de la Rambla, amb una innocent criatura—seva—als braços. Pobre criatura!... Feta de carn d'alcohòlic, pujada entre bordells... El negoci dona. Lastra no viu, ni beu, d'altra cosa... Té altres fills encara. I aquests són a casa seva amuntegats amb tot de carn semihumana en les hòrrides cafurnes del barri de les Dressanes... «Botijilla», sempre té casa per anar. Paga una setmana sola, i no cap més. Fins que el treuen. Aleshores en cerca una altra. De tant en tant el detenen i el duen a Can Antunis. Això per a ell és passar uns dies de platxeri. Quan el deixen anar, reprèn la capta i la beguda. I els seus fills ningú els hi pren! I al costat seu seran com ell d'aprofitables...

Endebades, l'honorable industrial senyor Páramo, ha tractat de redimir el seu ex-fadrí. Aquest escolta, diu que sí, que sí. En acabar, torna a la seva vida. Ja no serveix per a res més. Es una desferra. Per a desferres així caldria crear un recambro social de mals endreços.

Amb homes així són impotents tots els esforços de l'assistència. No són necessitats, són crancs. I com a crancs, inguaribles. Quan Lastra té ganes de canviar d'aires, es gestiona un viatge de caritat a Madrid, el seu poble. Allí passa una temporadeta. Quan se'n cansa, va a veure el governador, li diu que allí no té feina i aquí sí, que la

família el demana, etc., etc. I el facturen, de franc, cap a Barcelona. I anar fent.

Tota humanitat és poca quan es tracta de necessitats autèntics. Tota rigidesa és poca quan topem amb els crancs d'una vida incorregible com el de «Botijilla». En una societat com cal, els seus fills ja no estarien amb ell ni li servirien per a explotar la compassió dels que surten d'una cursa de braus a prendre l'aperitiu al («Think-Hall»). Estarien recollits en una casa d'infants la qual cosa faria possible redimir-los. El seu pare, «Botijilla», no és redimible. I com ell, molts centenars. Mentre hom no descobreixi un cauteri d'alta tensió per a ells, l'assistència sempre anirà coixa. ¿No és veritat, estimat amic Roc?

J. M. FRANCÉS

De seguir com ara aviat es veuran aquestes parades.

Sanjurjo, el que a Sevilla oferia vi als soldats perquè l'imitessin sublevant-se contra la República—creient-se, segurament, que tots eren uns—, ha declarat que el moviment del passat 10 d'agost no era antirepublicà.

Així, amb el Codi a la mà, és una bajanada, una excusa de mal pagador. I es que els monàrquics estaven tan acostumats a prendre el pèl al poble, que volen seguir prenent-l'hi.

Cal, però, que ni el poble ni les autoritats no ho permetin.

Oracions Sagnants

VIII

Volem anar endavant
amb el cor ben obert a tota cosa,
cantant, rient, estimant.
Però, trencarem el Crist si ens hi fa nosa.

Som amics del treball i el farem dolç
fins que l'home treballi com qui juga;
no com ara que la seva pols
ens deixa l'ànima feixuga.

Hem d'arranjar la humanitat
i ens cal dir abans amb veu encesa:
«Germans, no hi ha pecat
allà on hi ha bellesa».

I després fer ben bella aquesta vida
i, per a treure'n tot el dolor greu,
cal dir als homes que són mentida
gairebé totes les coses de Déu.

Cal separar la llei divina
de la llei terrenal
i abolir tota la doctrina
que fuig del límit racional.

Qui vulgui somniar truites
que les somniï tot sol;
s'han d'acabar totes les lluites
en nom d'un Déu que vol o dol.

Ja és hora que el món camini
sense aquests caminadors
d'un Déu que ha fet son domini
amb promences i pors.

Com si l'home fos un infantó
i per a treure'n un bon lucre,
l'amenacen amb un bastó
o li prometen un terròs de sucre.

Senyor, si sou omniscient
i sotgeu l'ànima de les consciències,
bé sabeu prou com en cada creient
hi ha un sac d'impertinències.

Us demanen salut i vida llarga
i un bastó dur i cruel
perquè els porti la càrrega amarga
àdhuc aquell que no l'enganya el cel.

I us fan servir de fre, de guardarrodes
perquè el carro no els vagi pel pedregar
i se us passegen de Pilats a Herodes
i us carreguen la creu i les dolors

i canten el «Dies irae»
paorós d'un odi etern
perquè el poble humil que us mira
cregui per por de l'infern.

I vós, Senyor, aneu fent d'argolla
i d'espantall de l'humil
¿Que no sabeu que aquell que s'agenolla
és un covard i un vil?

Quina mena de Déu! Perquè la criatura
us adori fervorosament
heu de fer que estrefaci la figura
i s'agenolli vilment?

Jo no vull creure que sigueu així,
perquè un Déu a la nostra manera
ho fóra tot, menys Déu. Fóra un botxí.
No puc comprendre Déu amb cor de fera

que serveixi, només, per aturdir l'humil
i fer-li d'etern obstacle.
Vós sou el Déu de la Guàrdia civil
que compta amb els fusells per fer el mi-
[racle.

SALVADOR PERARNAU

De com un viatjet a Mallorca po

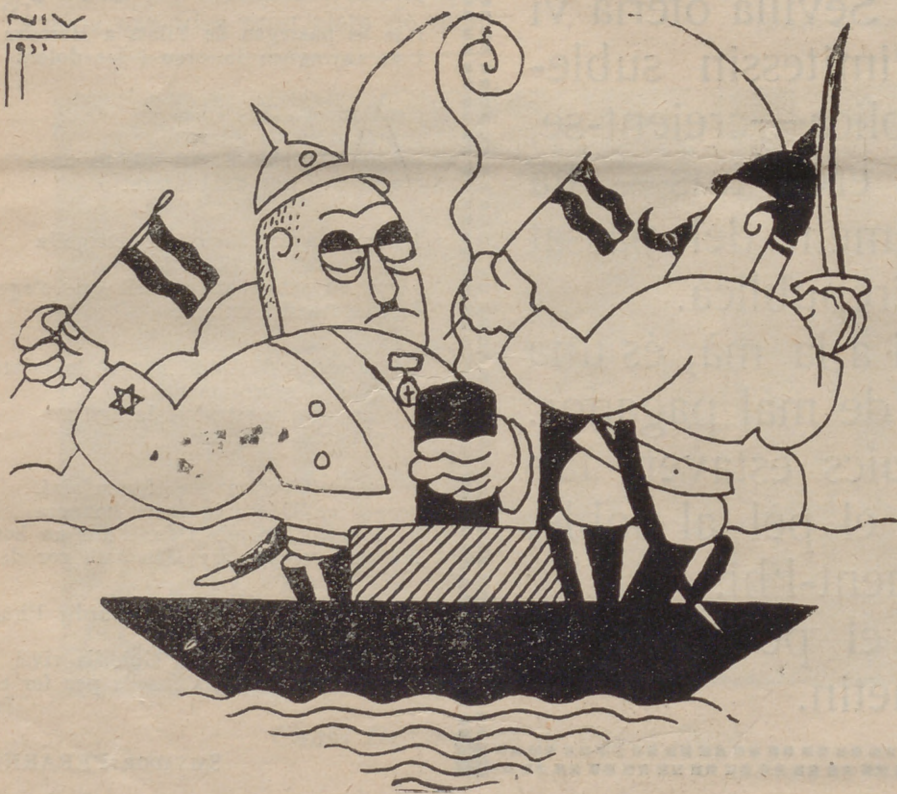
Un diari de Madrid va parlar, no fa gaires dies, de com Mallorca, l'illa daurada, serveix de lloc de reunió dels conspiradors monàrquics. En parlar de conspiradors monàrquics, no cal que us poseu seriosos, puix no val la pena, val més que adopteu un somriure mofeta, car no es tracta d'altra cosa que d'uns bons senyors, que enyoradissos d'aquells temps en què tallaven el bacallà i remenaven les cireres, fan com si conspiressin, si és que se'n pot dir conspirar de fer viatjets fins a Tolosa o Perpinyà per veure com pinten les coses. Allà, un ex-general o un ex-pistoler del Lliure els omple d'esperances i els buida les butxaques, i tornen a casa tan satisfets, convençuts que, amb una empenyeta més, la Republicota és a can Taps, i ells, la noblesa, la *gente bien*, el «bo i millor» de cada casa, tornaran a ésser el que eren.

En llegir que Mallorca era teatre d'aquestes reunions d'opereta, ens vàrem adreçar a un bon amic xafarder que tenim a l'illa de la calma. I heus ací com és bo de tenir xafarders per tot arreu. El nostre amic, que fica el nas per tots els indrets, ens ha escrit coses que, amb tota franquesa els ho diem, no sabem si qualificar de molt serioses i transcendents o d'humorístiques fins al cap d'amunt.

Vosaltres judicareu.

EL YATCH MISTERIOS

—Hom parla—ens diu—d'un yatch misteriós que ha estat a Formentor. Aquest yatch no té res de misteriós, puix a Pollensa i a Alcúdia tots els xicots el coneixen. «Mira—diuen en veure'l ancorar a la badia—, ja tenim aquí el vaixell dels monàrquics...» I ningú no en fa cas. No és, doncs, misteriós ni cosa que s'hi assembli. Es un yatch de matrícula anglesa, petit, en el qual hom diu que a Culera o en un altre poblet de la costa catalana no gaire lluny d'allà, va embarcar Barrera, fugitiu. Sí, ja sé que ell diu que va entrar a França per Jaca, però això no és cert. Va fer-ho córrer, per mitjà d'en Muñoz, el periodista que tenen a sou a París, per estalviar mals-de-cap al Baró de Roda, al duc de l'Infantado i als propietaris de Darnius que van estatjar-lo... Però tornem al yatch. Aquest vaixell entra i surt quan vol de la badia, però es manté sempre a certa distància de la platja. Una gasolinera va i ve, portant les visites i els recadets. Això no és pas cap misteri. I allà tothom diu que ara, els senyorassos monàrquics que abans anaven a França per tal de veure's amb Calvo Sotelo o Martínez Anido o alguna altra pinta per l'estil, i que no ho fan perquè degut a les denúncies de «La Humanitat» són

pot donar patent de conspirador

molt vigilats a la frontera i no estan per mals-de-cap, fan un viatget a Mallorca sense despertar cap sospita, i amb una visiteta al yacht es descarreguen la consciència i fan «stock» d'illusions.

—I de qui és el yacht?

—Diuen que és d'un senyor català que era molt amic de Primo de Rivera i fins del rei. Per cert que aquest senyor ara diuen que és no sé què de l'empresa d'un «gran rotatiu republicà»...

—Vol dir?

—Tot és possible en aquest món. Per això aquella vella no volia morir-se. Sembla que a bord del vaixell de què parlem no hi ha pogut pujar ningú que no sigui «de la casa». I per indiscreció d'un mariner francès sabem que, en la petita cambra, hi ha un retrat del Borbó i un piano on cada vespre es toca la Marxa Reial...

—Quins són els visitants del yacht?

—Cada cop que ve canvia el personal. De Barcelona, hi havíem vist un ex-comte, ja vellot; un ex-regidor de la Dictadura que diuen que va organitzar el boicot al Liceu; un altre ex-comte, més jove, vingut de París; un banquer i un general retirat. De València, un ex-marquès i una senyora. De Madrid, el director d'un diari monàrquic, i dos o tres senyo-

rassos. I de Mallorca, un pagès molt ric, un ex-cacic vingut a menys i una vídua, estrangera, que dóna molt que parlar.

—Tanmateix hi van, a bord del yacht, Martínez Anido i Barrera?

—Ningú no ho sap. Però hom creu que els que hi van són Barrera i un palatí, alt i prim, que se'l veu alguna vegada a Formentor, Martínez Anido sembla que fa morros al Borbó i que, en plena lluna de mel, es dedica ara a administrar els béns de la seva muller...

BARRERA I LES BALEARS

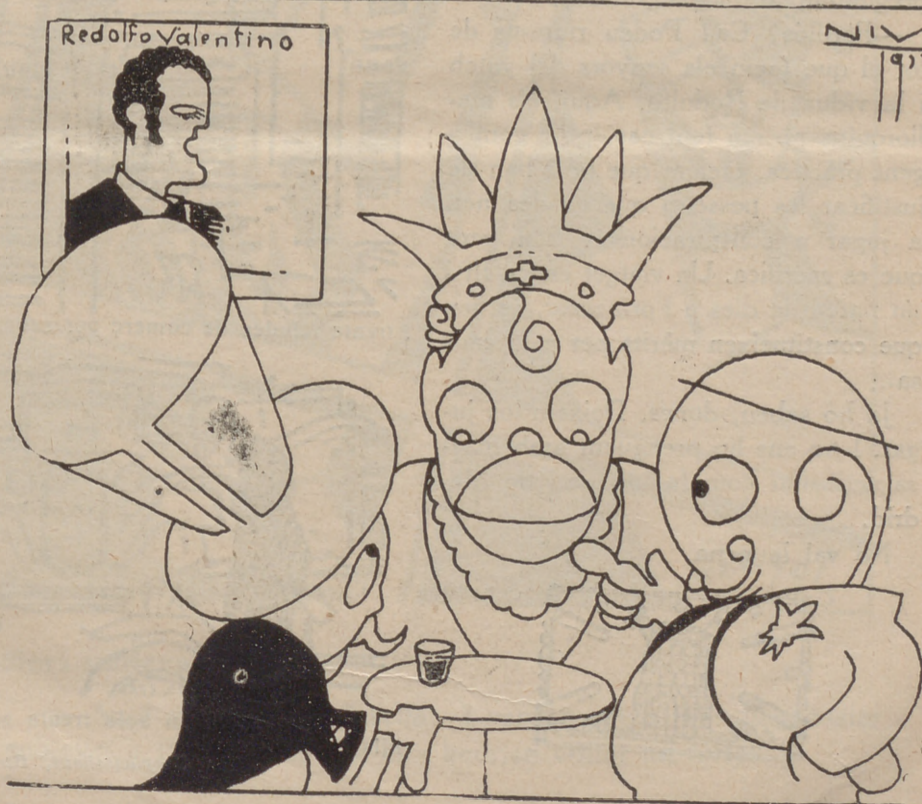
—El que vosaltres ignoreu—ens diu el nostre xafarder—és que aquí, a Palma, tothom diu que Barrera ha estat vist pels carrers de la ciutat.

—No és possible! Es massa conegut.

—Hom diu que ara duu bigoti blanc i un xic de barba. Diuen que el varen veure, en automòbil, amb una senyora. I fins diuen que ha pres el te, a Formentor, més d'una vegada, coincidint amb uns forasters d'aquells que estan poques hores a l'illa.

—I, d'on creieu que venia?

—Pel que es veu, el yacht anglès va i ve de Port-Vendres a Pollensa. I com que Barrera és atrevit i no perdona el que ell en diu «traïdoria» d'un general que els va deixar en bitza, no para

de bellugar-se per tal de perjudicar el règim. Sembla que les Balears són, ara, el seu camp d'acció. I creieu que si la policia fes una relació dels viatges «ràpids» que des de la península fan a Mallorca certs personatges, es trauria l'entrellat de moltes coses...

LA VÍDUA DEL MISTERI

—I qui és aqueixa vídua misteriosa?

—Una estrangera, crec que polonesa, que va ésser el gran amor de Rodolf Valentino. Es guapassa, bellugadissa, inquieta. Va arribar fa alguns anys i va llogar una caseta en un poble proper a Palma. I aviat la gent n'anava plena. A què es dedicava? Misteri. Rebia visites i més visites d'estrangers de tota mena. Sortia de viatge i estava setmanes fora. Tan aviat era a París com a Roma. Un dia, uns «fulanos» estrangers, en la seva absència, van entrar-li a la «villa» i regirar-li-ho tot. Segons ella, no li robaren res. S'emportarien o cercarien determinats papers? S'ha parlat d'espionatge, de negocis sospitosos... Però ningú no en sap res.

Des de l'adveniment de la República, la vídua de Valentino està lliurada als monàrquics espanyols. I hom suposa que és l'agent d'enllaç entre el yacht i els senyorassos borbònics. A Formentor hi ha estat vista moltes vegades. Al yacht hi puja sovint. I ningú no li pregunta res...

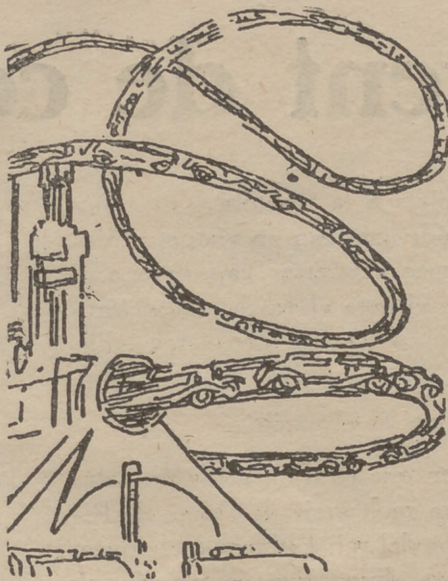
TOT PLEGAT, COMEDIA

—Ho creieu perillós, tot això?—
preguntem al balear xafarder.

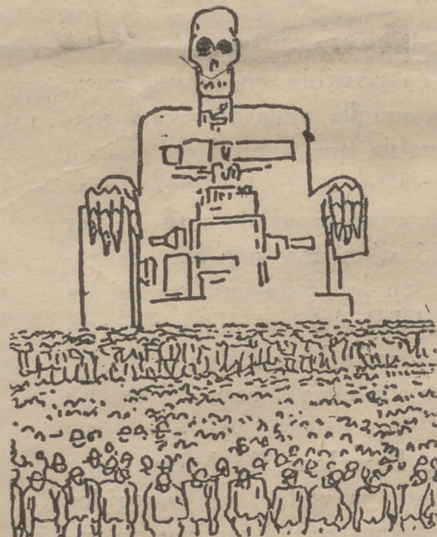
—Perillós? Ca! Podeu riure-us de tot el que facin els senyors del yacht i la vídua de Rodolfo. Aquí, els mallorquins no em fem cas, puix com a gent pràctica, creiem que bé s'han de justificar les pessetes que es destinen a jugar a conspiracions... Són gent que es sacrifica. Un viatget en yacht i un parell de dies a Formentor, es veu que constitueixen mèrits per a la causa...

Ja ho sabeu, doncs. Deixem-los jugar. I no ens ho prenguem amb massa seriositat com fa un diari de Madrid.

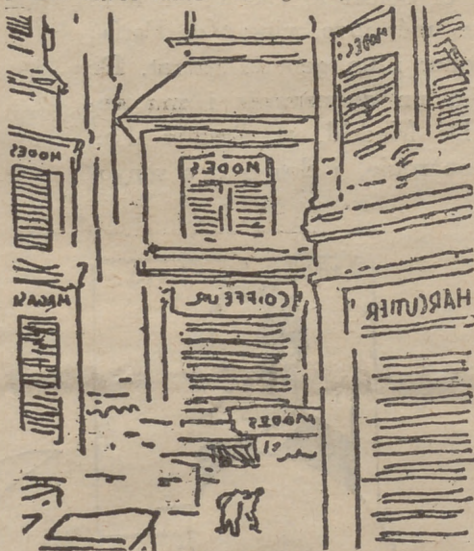
No val la pena.

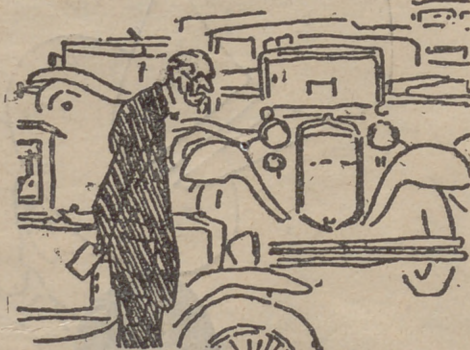
El treball en sèrie produeix 30 automòbils per jornada

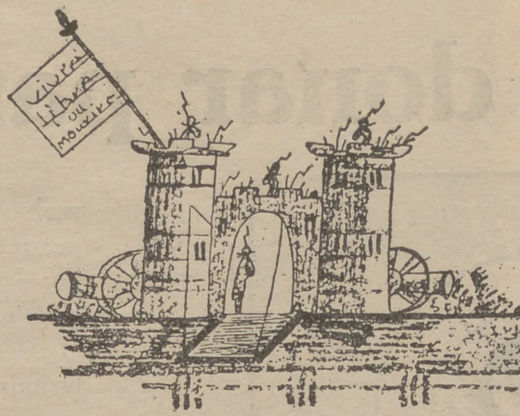
creant altres tants desvagats per dia...

i trenta fallides de comerç per setmana.

I es venen tan sols trenta automòbils al mes.
("Simplicissimus," Berlin.)

El passat dissabte, a dos quarts de dues de la matinalda del diumenge, millor dit, en la tribuna d'una casa del carrer de Sarrià, núm. 74, sonaren els acords de l'ex-Marxa Reial.

Ens diuen que en el pis indicat hi viuen uns alemanys, i ens diuen també, però, que aquella nit parlaven en castellà.

Serveixi aquest entrefilet de denúncia. I d'avís.

El poble va cansant-se de tantes provocacions imbècils i acabarà les provocacions a garrotades.

I, sobre tot, si aquests alemanys tant els agrada l'ex Marxa del rei lladres, que s'en vagin a Alemanya i la toquin a Hitler.

Ací no la volem sentir més!

La Justícia ha d'ésser republicana

Dèiem l'altre dia que els republicans havien deixat ingènuament oblidades mantes Bastilles que s'aguanten retadores com una supervivència del passat ignominiós, i que una d'aquestes Bastilles, la més feixuga potser, és l'anomenada Justícia Històrica.

Ací a Catalunya en tenim una prova ben palesa del poder incontralable d'aquesta carcassa momificada que és l'Administració de Justícia.

Els senyors jutges i magistrats formen una casta privilegiada que en plena República democràtica gaudeix d'unes prerrogatives inatacables, com en altre temps tenia reconegudes l'exèrcit.

Avui, sortosament, es pot discutir tot, es pot analitzar i criticar la conducta del Govern i de les més altes personalitats del país, sense que ningú s'escandalitzi ni s'esquinci les vestidures. Ministres, diputats, alcaldes, regidors, governadors i autoritats de totes menes estan subjectes al fall de l'opinió pública.

Només són els jutges i magistrats els que a la porta de llur despatx tenen el famós *noli me tangere* que impedeix de judicar-los públicament si no es vol incórrer en el perill de veure's processat.

Ja en poden fer d'estralls i d'injustícies! Els privilegis de casta i un prejudici secular de respecte mal entés els empara, i de fet els torna inviolables.

Tothom recorda el cas del diputat català senyor Comoreira amb el jutge *don Jovino*.

Aquest senyor, creient que estava revestit d'una autoritat indiscutible, va menysprear el representant del poble i fins el Parlament de Catalunya i el nostre idioma nacional.

No ens entretindrem a detallar tots els incidents d'aquest *afaire*, puix que que són prou coneguts de tothom, però el que sí que hem de remarcar són les conseqüències de tot això que han valgut a *don Jovino* ésser nomenat President de Sala i al senyor Comoreira dos o tres processos més per tenir la valentia de dir la veritat.

Sense anar més lluny, els nostres confreres «Justícia Social» i «La Publicitat» han estat denunciats la setmana passada, el primer per publicar un article on es posa de relleu tot el podrimener del nostre Palau de Justícia, i el segon per reproduir sengles paràgrafs de l'esmentat treball periodístic.

Mentrestant, els diaris de dreta poden atacar impunement la República, i els carlins, amb la capa del catolicisme, poden fomentar la rebel·lió arreu d'Espanya sense que els *don Jovinos* hi tinguin res a dir.

Cal, doncs, fer una neteja de dalt a baix dintre del clos tancat de la Justícia Històrica, foragitant-ne tots els *Jovinos* que encara s'hi aixopluguen.

Quan el Dret nou, que és la suprema salut de la República, és desconegut i trepitjat pels professionals de la Justícia, tots els drets que ells puguin al·legar per tal d'exigir respecte

estan mancats de valor i se'n pot fer taula rasa sense escrúpols de cap mena.

Com a catalans i homes d'Esquerra, demanem una Justícia nova que tingui com a fonament l'amor a la Llibertat i als Drets del Poble.

ENRIC TUBAU.

Militars sublevats

—Aquí ens deuran afusellar. I pensar que si ens haguéssim sublevat a Espanya encara ens haurien donat un tortell!

BATALLADES DE TOT ARREU

La comèdia del desarmament

A Ginebra, de tant en tant, es reuneixen uns senyors. Una colla de senyors que fan de delegats de les potències de tot el món. Aquests senyors els presideix el laborista anglès Henderson, i tots plegats laboren perquè el món es convenci de que la guerra no és cap negoci per la humanitat i que cal suprimir-la, anant cap al desarmament de totes les nacions. La Conferència del Desarmament fa un llarg temps que es reuneix. S'ajorna i es torna a reunir. I en aquest temps—any i mig—, fins ara, no s'ha fet res pràctic, o sigui que no hi ha el més mínim desarmament. Suara, la Conferència ha suspès els treballs fins el mes d'octubre proper, perquè no hi havia manera d'entendre's en la darrera reunió. Mentrestant, Henderson, segons paraules d'ell mateix, procurarà obtenir una avenença entre els principals desavinguts. Quines il·lusions, senyor Henderson! Perquè nosaltres seguim creient que, per l'octubre, França continuarà demanant la seguretat i Alemanya la paritat. I no hi haurà manera d'entendre's... Ara, que les reunions continuaran... Reunions, o «costellada» diplomàtica, com volgueu.

Un matrimoni volador

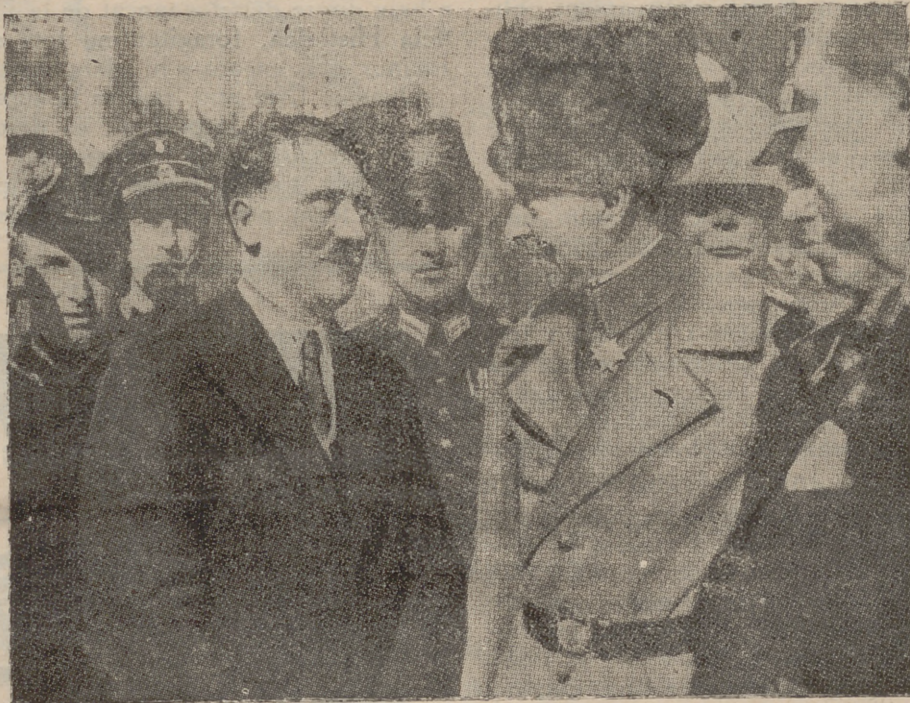
cobreixi de glòria en societat. I no cal dir com el món ho espera, amb tanta simpatia com té a tot arreu i per a tothom, el matrimoni Mollison.

Amy Jhonson era una famosa aviadora. I Jim Mollison un no menys cèlebre aviador. El cas és que decidiren casar-se i seguir junts la seva carrera aviatòria... Per començar, idearen un creuer d'Anglaterra a Nova York, i de seguida es feren construir un avió tipus «gran raid». Fet l'avió, començaren els preparatius. I ara estan—a l'hora de sortir LA CAMPANA al carrer potser ja hauran emprès el vol—esperant que el temps sigui favorable per emprendre la nova empresa... El matrimoni, triomfador fins ara separatament, és possible que ara es

Deia Scholt, el gran humorista francès:

—En temps d'Isop les bèsties parlaven; avui escriuen.

I és que, indubtablement, pressentia «El Be Negre.»

Hitler i els Hohenzollern

Adolf Hitler, l'orat de Munich avui dictador d'Alemanya, no amaga les seves vel·leitats monàrquiques. Mireu-lo ací, acompanyat del fill del Kaiser, amb quina cara de satisfacció! Ací podem repetir l'estereotipada frase de què «ni Hitler podia arribar més amunt ni la reialesa alemanya mes avall»....

Hipòlit Irigoyen

Ha deixat d'existir Hipòlit Irigoyen, ex-President de la República Argentina. Havia nascut l'any 1850, i fou diputat, per primera vegada, als 30 anys. Als 40, assumí la presidència del partit radical. Fou President de la República, per primera vegada, l'any 1916, mandat en el qual romangué per espai de sis anys. Dotze anys més tard, transcorregut el període electoral de Marcelo Alvear, fou elegit novament President de la República. Comptava, llavors, prop de vuitanta anys. Home enèrgic i treballador, posà al servei del seu càrrec tota la voluntat, però les circumstàncies polítiques que travessaven moments d'extrema gravetat, i el «vell pelut», com se li deia, fou combatut i foragitat del poder, el 7 de setembre de 1930, pel cop d'estat del general Uriburu. Detingut uns mesos en l'illa de Martín García, fou posat en llibertat a causa del seu delicat estat de salut. Poc temps després morí... Fou un esperit netament democràtic, el qual, durant molts anys, li reportà la devoció de les masses. Fou un temible rival de l'hegemonia americana dels Estats Units i un addicte amic del poble espanyol.

Contra la guerra

Henri Barbusse, el gran escriptor francès autor de la gran obra «El foc», ha vingut a Espanya. Ha vingut a treballar contra la guerra, i això sol ja li reporta tota la nostra simpatia... Un clamor antifeixista, antihiileria, s'ha aixecat arreu del nostre país. I Barbusse ha vingut a cooperar-hi. No a intervenir en la política interior d'aquells països feixistes, sinó a prevenir contra l'ambient de guerra que aquelles nacions fomenten, i que amenaça esdevenir un nou Horror per al món. Alemanya treballa per a la guerra, fins el punt de què s'hagin oblidat les jornades luctuoses de 1914-18. Inclús, a Alemanya, ja es parla de «que amb la guerra es viu»... Els nens i els joves aprenen la instrucció militar, aprenen el «jugar a soldats». I diuen que «no farem la guerra si se'ns dona tot el que exigim»... Barbusse coneix a fons la guerra i la tragèdia que ella porta aparellada. Estigué a les trinxeres i escriví un dels més notables llibres que sobre el tema existeixen, al que abans hom ha alludit. Barbusse té l'experiència i ella li dicta l'oposar-se a la nova cançó bèl·lica que corre pel món. Anar contra la guerra és el que Barbusse vol. I nosaltres li adreçem la nostra adhesió més entusiasta...

MOTS POLITICS

Moralitat i República

La idea de què la República seria una cosa disbauxada, havia entrat tant en l'ànim de la gent que en molts anys les dretes no havien de fer altra cosa que dir que hi havia la possibilitat de la seva implantació perquè la gent s'espantés i es replegués sota les forces que vivien dintre o al marge de la monarquia, però acceptant-ne els principis d'ordre públic i violència governativa. Calgué que sorgissin, amb l'empenta amb què varen situar-se en la vida social i política del país, forces més d'extrema esquerra, per tal que el republicanisme passés a ésser una idea acceptable i lògica. La República no podia ésser pas una idea disbauxada. Era no conèixer el veritable contingut, l'exacta finalitat del règim democràtic. Un règim subjecte a un control constant de les activitats dels seus directors no pot ésser mai una cosa immoral, disbauxada, insana. Poden existir dintre la República, com dintre la monarquia, com dintre tots els règims (a Rússia, per exemple, han de perseguir a cada instant els homes que no acaben de situar-se en la moral estricta del règim soviètic) homes disposats a usdefruir d'una manera immoral els interessos del bé comú, però si en la monarquia aquests homes quan gaudien d'influència política o social, militar o religiosa, monetària o moral, eren gairebé immunitzats de tota acció de justícia, en la República, per ésser un règim de publicitat màxima, no poden pas existir. En el Parlament és possible de fer el que es va realitzar amb Emiliano Iglesias i Juan March. I quan no s'arriba a aquesta concreció acusatòria, la democràcia sap triar els homes i sap irradiar els que no pot admetre per llur condició

moral. No hi ha pas un règim més clar i categòric que l'autènticament democràtic i parlamentari per a evidenciar la immoralitat o la moralitat dels homes, i això s'aclareix de tal manera que les dretes monàrquiques que haurien donat fortunes per a poder demostrar immoralitats en aquest règim per a deshoarar-lo i impopularitzar-lo, no ho han pogut fer. S'han limitat a fer la campanya immoral contra *los enchufes* que la llei de Premsa anglesa condemna perquè la moralitat britànica no pot concebre que hom accepti la responsabilitat d'un càrrec de Govern només que per a usdefruir-ne els sous o dietes, càrrecs els quals no han estat inventats per la República sinó que existien abans de la República i d'on hom s'ha limitat a treure, i no pas en tots els casos, ni de molt, a monàrquics, posant al seu lloc homes de confiança del règim. Han estat, doncs, els perjudicats—o sigui els monàrquics—els que han estat foragitats dels llocs que gaudien sense dret funcional, perquè no eren guanyats per oposicions o concursos segons mana la Llei de Funcionaris, sinó per nomenaments ministerials, els que han fet aquesta campanya que ha pogut impressionar els clients de cafès que per enveja es dolien de les activitats dels altres.

Però a part d'aquesta barroera campanya—tant de bo s'hagués foragitat a tant funcionari monàrquic com saboteja a la República i s'amparà amb la llei per a fer-ho!—el fet és que cap diari contrarevolucionari ni ningú no ha pogut fer una acusació concreta contra cap ministre o sots-secretari, director general o governador, per immoral. No ho han pogut fer i si ho haguessin sabut haurien trobat la fór-

mula per a fer-ho, puix la major immoralitat del règim hauria estat la de demostrar que un director de la República, un rector de la Rev s'havia enriquit encara que hagués estat amb uns cèntims només... I com que no ho han pogut demostrar s'han mantingut en la ratlla justa de la injúria i la calúnnia. Han dibuixat els homes de la República amb brillants als dits, anant en automòbils suntuosos, vivint en palaus esplèndids. Res de tot això no hi ha. La República segueix mantenint-se en un pla de moralitat aferrissada, i per ésser d'una moralitat intangible, viu.

Pot viure amb dolor, amb sofriment perquè són més el nombre dels immorals que l'assetgen i el nombre de gent impura que voldrien perjudicar-la per a llur benefici. Jo sé de molts que creuen que la República hauria d'immoralitzar-se una mica per tal que la gent de dreta i els partidaris de monopolis i societats capitalistes s'hi acostessin. Són molts els que creuen que el règim pot morir d'un excés de moralitat. En efecte, ésser honrat, intangiblement honrat, en una societat on la gent té una predisposició excessiva a comprar les consciències dels altres perquè creuen que els altres són com ells, que són capaços de vendre's, és difícil, molt difícil, però la vida del règim hi guanya.

La idea de què la República seria una cosa disbauxada s'ha esborrat de la gent responsable. Només falta aconseguir ara esborrar-ho de les multituds, que la influència d'una campanya jesuítica feta en dos anys ha anat minant les consciències simples dels que no tenen noció de quina cosa és la vida pública. Es per això que som partidaris d'una llei contra la difamació; llei imprescindible en un país on es viu tant de la misèria d'injuriar i calumniar. La difamació ve a ésser en aquest país com una funció fisiològica...

FRANCESC MADRID

Cartes de fora

SANT SADURNI D'ANOIA

«L'ACTUACIO DIGNA»

Els de la crosta, i d'una manera particular les fidels beates de la sagristia, s'han sentit picades—segons es veuen clamant al cel, i demanant que l'incendi de Troia va ésser en mal temps, però, sense mirar per això, qui primer es cremaria—i per no fer-nos llargs en assumptes, anirem al fet.

L'actual Ajuntament és d'Esquerra Republicana de Catalunya. El poble va dipositar-hi amb tota fe i encert el vot, cosa que prevalgué una victòria inesperada. Aquest Ajuntament, es troba amb algunes dificultats, però, que al capdavant ha sabut copsar-ne el bon camí que es va emprendre, donant feina als qui no en tenien, gràcies als hu-

mans lliguers. I encara no s'acaba aquí, puix que al mateix temps es fan complir estrictament totes les lleis de la República, tant en matèria religiosa com en cultura laica. Com, per exemple, tenim que les «rosaries» protesten i murmuren, coaccionen i insulten aquest Ajuntament de republicans—com diuen ells—perquè la Comissió de Cultura, junt amb el Consistori, han posat fi—ço que era de la seva obligació— a comprar jocs per als nens i nenes perquè es distreguin i s'enforteixin amb l'esport, en comptes de la «fastum costum» que tenien de sortir de l'escola i anar a missa a aprendre la doctrina.

La clericalia troba moltes coses estranyes en aquests temps, però què li farem si tenen tan mal cap!

EL TEMPS CANVIA I LA FRUITA MADURA. — SI JESUS TORNAVA!

Dies passats, vàrem tenir la dissort de contemplar un trist espectacle.

Devien ésser aproximadament pels voltants de les deu de la nit, quan un autoòmnibus esgarriat s'aturava ple de criatures que venien de Montserrat. El cotxe esmentat, per poder arribar al seu lloc, havia de recórrer encara cinquanta quilòmetres, a més d'uns cinquanta que ja portava fets.

Doncs, amb tot i això, vàrem veure els tristos nens enganyats, que baixaven uns moments per rebifar-se, amb unes cares pàl·lides, ullerosos, rebregats, cansats, etc., etc.

Quan vaig veure el tracte d'aquella carn tendra i el que havien passat, em van córrer pel meu magí sols tres paraules: *Si tenien pares!*

JOAN DE L'ANOIA

REPICS

Ara els cavernícoles, han desautoritzat els bisbes que, portats pel seu entusiasme, varen dir que quedarien excomunicats tots aquells que ajudessin a l'Estat a organitzar l'ensenyament laic.

Ara, els cavernícoles, recomanen als mestres de la crosta, que acudeixin als concursos per a proveir places de mestres laics, per tal de poder treballar «a favor de la consciència dels infants».

Caldrà vigilar. I preparar l'estaca.

En una institució catòlica on diuen que s'auxilia a les mares pobres, dies passats va negar-se violentament ajut a una pobra dona, que duia un pobre infantó, pel fet d'ésser aquest fill natural.

«Deixeu que els infants vinguin a mi», va dir Jesucrist.

I no va fer cap distinció entre naturals i llegítims.

Els «escolapis» ja tenen resolt el problema. Tot seguirà igual que ara. Els mateixos edificis, sense les creus. Els mateixos professors, sense els hàbits. El mateix ensenyament, sense la doctrina.

Han sacrificat la religió, davant del negoci...

Els interessos creats bé valen aquesta petita mortificació.

Aquells famosos «Padres de los Sagrados

Corazones», que tenen una església d'aficionats a l'Avinguda de la República Argentina, segueixen predicant a la quitxalla que duen a passejar, l'odi al laïcisme i a la República.

I ningú no els diu res.

Som així a la nostra terra.

Ja ens ha tornat en Francisquet Cambó. Diuen que ve disposat a parlar en tots els mítings electorals.

Per nosaltres que parli. I si, a més, escriu algun article pronosticant la caiguda de la República, millor.

Ja ho sabem que el pobre *Don Francisco* no n'encerta cap...

I sempre és un consol.

L'amic Carles Soldevila, fent equilibris des de «La Publi», és una cosa sèria.

En Robledillo, al seu costat, és un vulgar camàlic.

A la reunió convocada pel C. A. D. C. I. per tal de veure d'aliviar l'angoixosa situació dels Hospitals de Barcelona, no hi va anar cap representant de la Lliga ni de les forces de dreta.

Ho comprenem! Ves que n'han de fer ells dels Hospitals!

Això, els pobres, que són els que els utilitzen!

El senyor Hurtado està que treu foc pels queixals. Somnia amb l'Esquerra i es lleva

pensant amb l'Esquerra. I en veure que a Madrid va perdent aquell prestigi de que gaudia—encara no sabem perquè—s'estira els cabells...

Això es calmarà emprant uns quants mil durets més per a preparar el sorollós triomf en la propera lluita electoral...

Un editor de Tarragona vol recopilar, en un gros volum, els discursos pronunciats al Parlament de Catalunya, pel diputat senyor Lloret, representant de A. C.

Es negoci segur.

A casa la F. A. I. això del traspàs de serveis de la Generalitat els treu de polla-guera.

Tan bé com els havia anat fins ara... Per tal d'oposar-se «a los delirios insensatos del caciquismo catalanista» són capaços de fer-se monàrquics...

Sembla que, a la fi, tindrem Aeroport.

I que el tindrem malgrat la «patriòtica» oposició de la Lliga, causant d'un paper ridícul a Barcelona.

Això no vol dir que, el dia de demà, no surti en Duran i Ventosa dient que «sort de la Lliga»...

Com no fóra el primer cas.

Setze anys han transcorregut des de l'Assemblea de Parlamentaris.

Setze anys, des d'aquella traïció de la Lliga als sentiments liberals de tot un poble.

Setze anys de la data en què Cambó va vendre's Catalunya per una casaca de ministre...

El poble no oblida. Per esforços que facin, per distreure'l, els homes de la Lliga.

Hom no sap ben bé si el senyor Joaquim M.ª de Nadal, treballa, a favor dels diocesans o de la Lliga.

Aparentment, fa propaganda per la Lliga, però l'Abadal, sabedor del què diu per aquests móns de Déu, arrufa el nas i creu que més aviat afavoreix els catòlics.

Fóra horrible una divergència en aquests moments.

No volem ni pensar-hi!

El senyor Pic i Pon diu, als seus íntims, que decididament es retira de la política activa.

Ah! ; Però el senyor Pic i Pon feia política activa?

Com no siga fer política activa celebrar a diari conferències amb en Pérez de Rosas!

En un jutjat:

—Altra vegada, senyora, ve a inscriure un fill natural? Amb aquest ja van set!

—Es que són tots del mateix pare! Què s'ha cregut!

—Del mateix pare? I doncs, per què no s'hi casa?

—Què vol que li digui, no acabem de lligar...

—I pensar que passaran anys i encara quedaran Bastilles per a enderrocar!

VISITIN ELS APARADORS

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

**Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà**

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos Impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de	0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de	0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de	3'95 "
100.000 Calçotets des de	1'95 "
100.000 Païames des de	4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

CASA DE CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 11 de 6 a 8
excepte dies festius)

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

Com voldria el poble que acabés la jornada del 10 d'Agost...